

ad § 21.

I Lov om Adgang til at afløse Tiender af 8de Maj 1894 § 8 foreskrives det som Betingelse for Afløsning af Kirketiender, at Tiende ejerens Forhold til Kirken samtidig afløses ved, at en saa stor Del af Tiende afløsningssummen, der anses fornøden til Kirkens Vedligeholdelse og til Opfyldelse af dens Forpligtelser nu og i Fremtiden, baandlægges til Fordel for Kirken, der herefter bliver at anse som „selvejende“. Da Tiende afløsningen efter Loven af 1894 fuldtud er en frivillig Sag, var der intet til Hinder for at sætte et saadant Vilkaar, hvorimod det kan være tvivlsomt, om det vil være rigtigt at gøre dette, naar Tiende afløsningen nu gøres til en tvungen Sag. I hvert Fald staar en saadan Afløsning af Kirketiende ejerens Forpligtelse over for Kirken ikke i nogen nødvendig Forbindelse med selve Tiende afløsningen, idet der — naar der kun træffes de nødvendige Forholdsregler til Kapitalens Bevaring, hvorom det fornødne er foreskrevet i foregaaende Paragraf — i og for sig ikke er noget i Vejen for, at Kirketiende ejerens Forhold til Kirken vedbliver som hidtil. Paa den anden Side er der heller intet til Hinder for, at dette Forhold opløses; men hvorvidt dette skal ske, og da paa hvilke Vilkaar, har man ment burde afgøres som en Sag for sig, *efter at selve Tiende afløsningen har fundet Sted*. At knytte dette sammen med Tiende afløsningen, er der formentlig ingen Nødvendighed for, og det vil i alle Tilfælde kun virke hemmende paa dennes Fremme. Vilkaarene, paa hvilke en Tiende ejer kan frigøre sig for sin Forpligtelse over for Kirken, indeholdes i § 21 og ere paa væsentlige Punkter de samme, som ere foreskrevne i Loven af 1894 § 8. Kun er det her ikke blot foreskrevet, at Kapitaler, Arvefæsteafgifter og deslige skulle forblive ved Kirken, men det samme er tillige forudsat med Hensyn til Kirken tilhørende Jorder, idet man er gaaet ud fra, at Salg af disse — til Tiende ejeren eller andre — altid vil kunne approberes af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet paa samme Maade, som saadanne Salg nu ved forefaldende Lejligheder approberes. Endvidere er der i Henseende til Kommissionens Sammensætning truffet den Forandring, at de to Medlemmer, der efter Loven af 1894 skulle vælges af Tiende ejerne, fremtidig skulle vælges af Stiftsøvrigheden, idet Tiende ejerne, efter at selve Tiende afløsningen har fundet Sted, ikke have nogen særskilt Interesse at vare-

tage her, hvorimod det er Kirken som saadan, hvis Interesser skulle varetages, og den har sit Forsvar i Stiftsøvrigheden. Ved at foreskrive, at det ene af de af Stiftsøvrigheden valgte Medlemmer af Kommissionen skal være en bygningskyndig Mand, har man ment at kunne udelade Bestemmelsen i Loven af 1894 § 8 om, at Kirke ministeren, hvor det efter Omstændighederne maatte findes fornødent, kan beskikke en saadan til at tage Del i Kommissionens Forhandlinger.

ad § 22.

For de Kirketienders Vedkommende, der tilhøre Tiende ejerne, gaar Lovforslaget — jfr. § 1 — netop ud fra den Betragtning, at disse Tiender kun betragtes bestaaende endnu i den Udstrækning i hvilken der hviler Forpligtelse paa dem til Kirkens Vedligeholdelse, og at den Afløsning, der her skal finde Sted med Statstilskud efter § 2, derfor kun gælder denne Forpligtelse. I § 22 er derfor foreskrevet, at der til denne Afvikling skal finde en Forretning Sted overensstemmende med de i § 21 givne Regler. Da det Tilfælde kan forekomme, at Tienden kun delvis tilhører Tiende ejerne, medens den i øvrigt ejes af andre, er der i § 22 dels givet Regel om, at det ene af de Medlemmer af Kommissionen, der efter § 21 skulle vælges af Tiende ejerne, i saa Fald skal vælges af den eller de Tiende ejere, der ikke tillige ere Tiende ejere, dels fastsat, at der kun *behøver* at finde Afvikling af Forholdet Sted for de Tiende ejerens Vedkommende, der tillige ere Tiende ejere, medens de andre, om de ønske det, kunne vedblive at staa i Forhold til Kirken som Tiende ejere.

Afsnit V.

ad § 25.

Hvis Tiende afløsningsbankens Obligationer en Gang i Tidens Løb skulde blive konverterede til en lavere Rente, bør det Beløb, Banken herved sparer, naturligvis komme dels Tiende ejerne dels Statskassen til gode. Da det imidlertid vilde medføre et uforholdsmæssigt Besvær at omregne alle Tiende ydelser efter den ved en eventuel Konvertering opnaaede lavere Rente, foreslaas det, at Rente besparelsen skal anvendes til ekstraordinær Indfrielse af et tilsvarende Beløb af Bankens Obligationer, hvorved man opnaar, at det Tidsrum, i